Çocuk ve Yusufçuk

Çınar BİBER

Çocuk ve Yusufçuk

Çınar BİBER

Parlak bir yaz sabahı, Leo adında bir çocuk göletin kenarında oturuyordu. Sarı bir tişört, mavi şort ve kırmızı spor ayakkabı giymişti. Dağınık siyah saçları öne eğildikçe tutam tutam havaya kalkıyordu. Yusufçukların suyun üzerinde hızla uçup havada asılı kalmalarını izlemeyi çok severdi. Bir yusufçuğun elektrik mavisi gövdesi ve kocaman, parlak gözleri vardı. Leo sırıttı; çilli burnu heyecandan kıpır kıpırdı.

Yusufçuk göletin üzerinde fırladı; dört saydam kanadı güneşte pırıl pırıl parlıyordu. Leo, her kanadın üzerinde çaprazlanan ince koyu damarları fark etti. Kanatların minik yelpazeler gibi görünecek kadar hızlı nasıl hareket ettiğini izledi. Böcek havada durabiliyor, sonra minik bir helikopter gibi hızla uzaklaşabiliyordu. Leo hiç kıpırdamadan oturdu; koyu kahverengi gözleri kocaman açılmıştı. Bu kadar narin kanatların nasıl bu kadar iyi uçabildiğini anlamak istiyordu.

Leo omzundan küçük bir kanvas çanta çıkardı. İçinde evde yaptığı katlanmış kâğıt modeller vardı. Bir şeyler yapmayı çok severdi ama daha önce hiç bir böceği taklit etmeye çalışmamıştı. Bir kâğıt uçak çıkarıp fırlattı. Bir an süzüldü, sonra gölete pat diye düştü. Leo içini çekti. Yusufçuk, sanki gülüyormuş gibi yanından hızla geçti. "Seni çözeceğim," diye fısıldadı Leo.

Evde Leo bir yığın kâğıt ve biraz bant buldu. Yusufçuğun kanatlarını hatırladı: uzun, ince ve minik damarlarla kaplı, içinden ışık geçen kanatlar. Bir kâğıdı uzun, dar bir kanat halinde katladı. Dört tane yaptı. Sonra bunları küçük bir kâğıt gövdeye bantladı. Kâğıt modelini havaya kaldırdı. Biraz yusufçuğa benziyordu ama uçacak mıydı?

Ertesi sabah Leo kâğıt modelini gölete götürdü. Yükseğe kaldırıp bıraktı. Model sallandı, döndü ve çimenlere çakıldı. Leo kaşlarını çattı. Gerçek yusufçuk yakınlarda havada asılı kaldı; parlak gözleri onu izliyor gibiydi. Leo da onu izledi. Böcek dönerken kanatlarının nasıl hafifçe yattığını gördü. Kâğıt kanatlarının fazla düz ve katı olduğunu anladı. Onları değiştirmesi gerekiyordu.

Leo eve koştu ve annesini bahçede buldu. Annesi yeşil önlüğünü giymiş, elinde bir mala tutuyordu. "Anne, biraz daha kâğıt alabilir miyim?" diye sordu. Annesi gülümsedi; ela gözleri sıcacıktı. "Elbette Leo. Ne yapıyorsun?" Leo buruşmuş modelini gösterdi. "Bir yusufçuk," dedi. "Ama doğru düzgün uçmuyor." Annesi ona yeni bir kâğıt yığını verdi. "Denemeye devam et," dedi. "Başaracaksın."

Leo gölete geri döndü ve yusufçuğu yeniden izledi. Bu kez kanatlarındaki damarlara çok dikkat etti. Damarlar kanatları güçlü ama esnek yapıyordu. Leo ince kâğıt şeritler kesip damar gibi kanatlarına yapıştırdı. Kanatları tıpkı gerçekleri gibi biraz da kıvırdı. Yeni modelini havaya kaldırdı. Çok daha iyi görünüyordu. Uçacak mıydı?

Leo küçük bir kayanın üstüne çıktı ve modeli yükseğe kaldırdı. Bir esinti dağınık saçlarını karıştırdı. Bıraktı. Kâğıt yusufçuk önce daldı, sonra havayı yakaladı. Birkaç saniye süzüldü, sonra pır pır aşağı indi. Leo'nun yüzünde kocaman bir gülümseme yayıldı. İşe yaramıştı! Ama gerçek yusufçuk yanından hızla geçip bir takla attı. Leo modelinin de bunu yapmasını istiyordu. Onu döndürmeyi başarmalıydı.

Leo gerçek yusufçuğun gövdesini inceledi. İnce ve esnekti. Kâğıt gövdesinin fazla katı olduğunu anladı. Rulo yapılmış bir kâğıttan, uçları açık yeni bir gövde yaptı. Kanatları minik bant halkalarıyla tutturdu ki yatabilsinler. Yeniden denedi. Model biraz daha uzağa uçtu ama hâlâ dönemiyordu. Leo oturdu ve derin derin düşündü.

Tam o sırada yusufçuk yakındaki bir saza kondu. Leo kanatlarını nasıl bağımsız hareket ettirdiğini gördü. Her kanat kendi başına kıvrılıp yatabiliyordu. Leo yerinden fırladı. Her kanadı ayrı ayrı tutturmak gerekiyordu, hepsini bir arada değil. Eve koştu ve her kanadı gövdeye kendi minik menteşesiyle dikkatle bantladı. Yavaş çalıştı, her kanadın hareket edebildiğinden emin oldu. Annesi ona bir atıştırmalık getirdi ve gülümsedi.

Ertesi gün Leo geliştirdiği modelini gölete götürdü. Modeli havaya kaldırırken kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Bıraktı ve kâğıt yusufçuk süzüldü! Kaydı, daldı ve hatta biraz döndü. Leo kahkahayla güldü. Gerçek yusufçuk yanına gelip kâğıt olanın etrafında dans eder gibi oldu. Leo gurur duydu. Dikkatli gözlemleri modelini daha iyi yapmıştı.

Leo'nun annesi gölete geldi. "Bak anne!" diye bağırdı. "Uçuyor!" Annesi kâğıt yusufçuğun takla atıp havada asılı kalmasını izledi. "Bu harika, Leo!" dedi; gümüş küpeleri parıldadı. "Gerçek olanı gerçekten çok dikkatli izlemişsin, değil mi?" Leo başını salladı. "Kanatlar ayrı ayrı hareket etmeli," diye açıkladı. "Damarlar da onları güçlü yapıyor." Annesi ona sarıldı. "Sen bir mucitsin," dedi.

Leo ve annesi göletin kenarında oturup gerçek yusufçukların hızla uçup havada asılı kalmalarını izlediler. Leo kâğıt modelini kucağında tutuyordu. Sadece izleyerek ne kadar çok şey öğrendiğini düşündü. Daha çok model yapmak için sabırsızlanıyordu—belki sırada bir kelebek vardı. Yusufçuk bir an için dizine kondu; kanatları pırıl pırıl parlıyordu. Leo nefesini tuttu. Sonra böcek hızla uzaklaştı. "Yarın görüşürüz," diye fısıldadı Leo.

O akşam Leo kâğıt yusufçuğunu rafına koydu. Mükemmel değildi ama uçuyordu. Gerçek yusufçuğun parlak kanatlarını düşünüp gülümsedi. İzlemeye ve yapmaya devam edeceğini biliyordu. Annesi kapıdan başını uzattı. "Yatma vakti, mucit," dedi. Leo yatağına girdi; aklı kanatlarla ve havayla doluydu. Uçtuğunu gördü.

Ertesi sabah Leo erken uyandı. Kâğıt modeliyle gölete koştu. Yusufçuk çoktan oradaydı, suyun üzerinde hızla uçuyordu. Leo modelini fırlattı ve bir an için gerçek olanın yanında uçtu. Leo güldü. Kendisiyle yusufçuğun arkadaş olduğunu hissetti. Dikkatle izlemenin harika şeylere yol açabileceğini biliyordu.

Leo çimenlerin üzerinde oturdu; kanvas çantası yanındaydı. Yusufçuğun havada asılı kalışını izledi; saydam kanatları ışığı yakalıyordu. Sadece bakarak ne kadar çok şey öğrendiğini düşündü. "Gözlem, buluşu teşvik eder," dedi usulca. Annesi onu öğle yemeğine çağırdı. Leo ayağa kalktı, sırıtıyordu. Uçan yusufçuğunu arkadaşlarına göstermek için sabırsızlanıyordu. Ve izlenecek daha çok böcek olduğunu biliyordu.